

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris.
Theologia Universa**

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Caput IV. De Sigillo Confessionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38477

aliquando expedire saltem ad tempus non diuturnum, quando Confessarius prudenter iudicat illam dilationem, præ cæteris remediis, multum penitenti profuturam. Ut si videatur non satis perfecte se examinasse pro Confessione plurimum annorum, in quibus graviora peccata, & varias satisfaciendi obligationes contraxit. Vel si teneatur deferere occasiones peccandi, restituere rem alienam, aut inimico reconciliari, & Confessarius probabilis credat penitentem jam voluntate bona dispositum, accepta absolutione promissa non præstiturum, maxime si prius eadem promissit, nec tamen explevit. Vel si semper reincidat in eadem mortalia sine ulla emendatione post priores confessiones secuta. Denique si ipse penitens, etsi ritè dispositus, pro suo profectu spirituali prudenter petat, aut consentiat ut absolutio ad breve tempus differatur. Ita in his habet praxis peritorum Confessariorum, estque ea conformis Rituali Romano, quam etiam fusius tradit *Dicastrilio* Tomo 2. de Sacramentis, & alii communiter.

De cætero, quo modo non sit differenda passim absolutio Relapsis, Consuetudinariis, & quibusdam aliis, contra novam quorundam doctrinam ostendi supra *Part. II. de controversiis modernis* §. 7. *Puncto 6. pag. 107.*

Quæritur porro, Quid agendum cum Rudibus quando in magno confitentium concursu deprehenduntur ignorare mysteria fidei, ut eorum confessio non sit invalida?

Respondeo, si ignorent necessaria necessitate *mediis*, puta, Deum esse unum in natura, trinum in personis, hominum Creatorem, Remuneratorem, & Redemptorem; de his, & absolutionis Sacramentalis virtute breviter instrui debent, antequam absolvantur. Si verò ignorent tantum ea quæ sunt necessaria necessitate *preceptis*, ut sunt reliqua, quæ in Symbolo Apostolorum continentur, modò de sua negligentia doleant, & proponant emendationem, poterit Confessarius eos absolvere, sed obligando ut postea sedulam curam adhibeant, ut in necessariis fidei mysteriis instruantur.

Quæritur secundo, Quando ex defectu mortaliter culpabili peccatum aliquod lethale, vel numerus mortalium, vel alia circumstantia ad valorem necessaria in Confessione prætermissa fuit, an præter illam Confessionem, repeti debeant alie etiam Confessiones intermedia, quæ postea bona fide instituta fuerunt, sed sine memoria aut mentione prioris defectus?

Respondeo Negativè. Quia cum ex naturali & inculpabili oblivione defectus ille in Confessionibus sequentibus expositus non fuerit, manent semper valida, & peccata in illis declarata legitime remissa fuerunt. *Navar. Sylvest. Vasq. Reginal. Joan. Sancius apud Dianam P. 3. Tract. 4. Resol. 108.* qui innuit hanc resolutionem à Confessariis bene notandam, quia multis in earum repetitione molestiis eos liberat.

CAPUT IV.

De Sigillo Confessionis.

Sigillum Sacramentale est obligatio juris divini ad servandum secretum quovis casu in iis omnibus, quæ in ordine ad absolutionem Sacramentalem exponuntur.

Quæritur hic *Primo*, quæ, & quanta sit obligatio huius secreti: *Secundo*, ad quos se extendat: *Tertio*, quando, & quomodo singulos obstringat.

I. Dico *Primo*, secretum huius Sigilli graviter obligat ex jure naturali, divino, & humano: habetque obligationem in iustitia, & sacrilegii.

Probatum primum: quia jure naturali tenentur præstare fidelitatem, tueri famam proximi, & alio non facere, quod nobis fieri nolumus. Probatur secundum: quia Confessio est juris divini, ergo & secretum Confessionis sine quo hæc redderetur odiosa & inutilis: qui enim præcipit finem, censetur præcipere media sine quibus finis obtineri, & confertur nequit. Tertium patet ex Capite *Omnis surripere* ubi de hoc secreto perpetuum in Ecclesia fuisse preceptum declaratur, & ejus transgressori pœna perpetua inclusionis decernitur. Gravitas præcepti patet ex eo, quod in ejus violatione dari parvitatem materiam complerisque neget *Malderus, Baldellus, Diana Part. Tract. 5. Resol. 8.*

Dices, Peccatum veniale, est materia levis: ergo ejus revelatio non potest esse grave peccatum, cum non possit ea penitenti graviter nocere.

Resp. negativè consequentiam. Quia etsi non multum lædat penitentem, nocet tamen graviter Sacramento, cujus usus redderetur odiosus, si non verisimiliceret levia etiam delicta ex Confessione manifestare.

II. Dico secundo, Confessarius non obstante Confessione, potest eam notitia uti, quam habet aliunde, dummodò hanc altera non adjuvet, & scandalum absit. Exempli causa, si Confessarius ob indicia contra Confessionem habita, poterit Cajum furti accusare, & Cajus furtum postea illi confiteatur, potest nihilominus illum accusare. Ratio est, quia sic non utitur cognitione Sacramentali, sed tantum indicia ante, vel post Confessionem aliunde accepit.

III. Hinc, etiam si aliquis extra Confessionem dicit, hoc tibi committo sub Sigillo Confessionis, & Confessarius acceptet, non oritur hinc obligatio Sigilli Sacramentalis, sed tantum secreti naturalis, quod ad avertendum gravius malum aliquando revelari potest.

IV. Dico tertio, sub Sigillum non tantum cadunt peccata Confitentis, sed etiam complicitis; item circumstantie peccati, quas taceri penitentis intendit, E. C. si quis dicat, se illegitimè natum, factos Offenses malè suscepisse &c. Ratio, quia etiam per huiusmodi notitiam penitentibus odiosa redderetur Confessio.

V. Confessarius violat Sigillum Confessionis, si generatim dicat, Titium sibi confessum esse peccatum mortale, casum reservatum, aut peccatum aliquod veniale in specie. Sin verò in genere dicat, Titium sibi confessum esse venialia, aut bene confessum esse, non referat secretum Sigilli Sacramentalis.

VI. Violati Sigilli reus est Parochus, qui sine consensu penitentis, litteras ei dedit deferendas ad Vicarium Episcopi, vel alium privilegiatum, quibus significet se latorem harum à peccato reservato absolvi non potuisse.

VII. Si Penitens ob indispositionem non absoluitur, cum aliis petat schedulam in testimonium factæ Confessionis, tenetur Confessarius eam illi tradere. Nam alia

aliis concedendo, & huic negando, indirectè revelaret eum fuisse dispositum ad absolutionem.

VIII. Si quis merè fictè ad Confessionem accedat, quia v. g. aliàs pœnam, aut infamiam incurret, certumque illi sit ad Sacram Communionem accedere, illi neganda est à Confessario schedula, ne ejus simulatione ad Communionem sacrilegam cooperetur.

IX. Licitum non est cum ipso pœnitente extra Confessionem loqui de peccatis solum in Confessione auditis. Quia res illa pudorem injicit, & exprobrationem continere solet: nisi tamen ipse pœnitens licentiam tribuat, quam tribuere censendus est, si ipse prior de peccatis illis sermonem inducat.

X. Si quæras, quomodo ergò Confessarius de peccato interrogatus respondere debeat?

Respondeo, Confessarium interrogatum, an sciat, vel audierit peccatum pœnitentis, non debere tergiversari, sic ut pœnitentem reddat suspectum: sed respondere debet, etiam cum juramento si opus sit, se nihil scire de peccato illo; scilicet ut hominem privatum, cui id revelare liceat. Quia id circumstantia Confessarii significat, & verba eum interrogantis cum tali circumstantia, & sensu accipi debent.

XI. Si contingat Confessarium, proprium peccatum confiteri non posse, nisi revelet alterius peccatum in Confessione auditum, suum reticere tenetur. Quia præceptum Sigilli Sacramentalis strictius obligat, quam præceptum confitendi omnia mortalia; hoc enim solum est affirmativum.

XII. Cessat obligatio Sigilli Sacramentalis, si pœnitens veniam dederit loquendi alteri de peccato extra Confessionem: per hoc enim Confessio non redditur odiosa. Debet tamen licentia illa esse expressè declarata, neque sufficit venia præsumpta; talis enim præsumptio pœnitenti periculosa, & odiosa esse potest.

XIII. Si gravis error in foro Pœnitentiæ admittitur fuerit à Confessario, qui postea corrigendus est, debet Pœnitens facere ei potestatem agendi secum de peccato: si eam facere detrectet, probabile est posse Confessarium eam non obtentâ de peccato loqui, & sic errorem corrigere. Quia tunc propriè non loquitur extra Confessionem, sed perficit eam, quæ prius inchoata, & imperfecta erat, ut loquitur Suarez, Layman, aliique contra Sanchez, Reginaldum, Bonacinam.

XIV. Præter Confessarium etiam aliæ personæ obligantur Sigillo, ad quas vel immediatè, vel mediatè peccati cognitio ex Sacramento pervenit: ut Laicus, qui adstant confitentis peccatum audit, vel Interpretes, vel alii quibus Confessarius maliciôsè peccatum revelavit.

XV. Si Confessarius cum licentia pœnitentis alteri peccatum revelaverit, non videtur hic teneri Sigillo Sacramentali: nisi tamen peccatum reveletur ob causam spectantem ad absolutionem Sacramentalem, ut docet Vasq. Hurt. Laym. de Conf. cap. 14. num. 18. contra plures: quia hujus scientia non oritur ex Confessione, sed ex licentia ab ipso pœnitente facta.

XVI. Pœnitens non tenetur Sigillo Sacramenti; teneri tamen potest interdum lege secreti naturalis, ne quid ex Confessione manifestet, quo vel sua, sine causa, vel Confessarii rectæ famæ detrahatur.

XVII. Si plures conspirant in necem Confessarii, & Titius unus ex conspiratoribus propositum hoc

R. P. Arfdek. Tom. II.

confiteatur, licitum est Confessario sibi consulere declinando insidias, licet sciat socios conspirationis indè suspicatos, Titium peccatum suum confessum esse. Ratio est apud Laym. hic num. 21. quia fuga hæc per se nullum peccatum manifestat, sed solum peccati Confessionem, peccatum enim loci illi antea cognitum habuerunt: ita contra aliquos Sylvester. Henric. Laym. Coninck D. 9. Dub. 4. quibus addit Moya infra citandus, Sotum, Candidum, Thomam Sanchez, Fagundez, Th. Hurtado, Leandrum à SS. Sacramento Tom. 1. Tract. 5. Diss. 10. Quæst. 68. & 69. exprimentes etiam casum quo scivit Confessarius Vinno à se consecrando aliquos miscuisse venenum, posse à celebrando abstinere: strictior tamen pluribus est Moya qui addit, nisi aliundè ipsi pœnitenti periculum mortis immineret.

XVIII. Confessarius nullo modo violat Sigillum, si hominem ob publica, & manifesta atrocina supplicio affectum commendet, quod de commissis peccatis ritè confessus fuerit. Quia, inquit Laym. peccatum non revelat, quod supponitur omnibus esse notissimum, sed solum Confessionem peccati.

XIX. Confessarius notitiâ, quam habet ex sola Confessione, uti non potest in externa gubernatione, administratione Sacramentorum &c. v. g. Parochus Sacramentum Eucharistiæ, Extremæ Unctionis, Matrimonii assistentiam, iis negare non potest, quorum impedimentum antea ex sola Confessione intellexerat. Quia Sigillum hoc obligat, ne ipsi etiam Pœnitenti peccatum à Sacerdote extra Confessionem exprobetur, aut in memoriam revocetur. Coninck, Diana &c.

An unquam in suffragio occulto & gratuito liceat eâ notitiâ uti, vide supra Tract. I. Quæst. 16. Et partem negativam pluribus pro ea citatis, recenter confirmat P. Mat. de Moya in Select. quæstionum parte altera d. 3. ad Tractat. 3. de Pœnit. Quæst. 3. in appendice.

XX. Si Confessarius, non ex confessione complicitis, sed extra Confessionem ex fideli relatione peccatum Pœnitentis intellexerit, non tantum illum speciatim examinare potest, sed etiam debet; si tamen peccatum neget, absolvere eum tenetur. Cogitare enim debet, eum alteri confessum esse; vel ob periculum jam confiteri non posse, vel alios mentitos fuisse: siquidem in Pœnitentiâ foro credendum est confitentis, sicuti contra se, ita & pro se.

XXI. Quòd si Confessarius extra Confessionem certissimè cognoverit, Pœnitentem alicujus criminis reum, quod nondum expiavit, puta, quia oculis suis vidit furantem, auditur blasphemantem, adedque ex omnibus circumstantiis colligat, eum ritè dispositum non esse, absolutionem illi negare debet, ob honorem Sacramenti. Layman, aliique.

XXII. Posset etiam Confessarius violare Sigillum Confessionis, exponendo Pœnitentiam alteri impostam, v. g. Coronam D. Virginis, vel aliam, quæ solet pro peccato mortali imponi. Diana p. 5. Tract. 11. Resol. 13. Sic enim indirectè revelat grave fuisse peccatum expositum.

XXIII. Notandum denique est, posse casum intervenire, in quo Confessarius possit & debeat obligare Pœnitentem ad manifestandum Complicem extra Confessionem, si ob grave Damnum privatum aut publicum Pœnitens ad hoc aliundè obligetur. Lugo Diss. 16. num. 420. &c.

Y Quæres

Quæres hinc porro, Quid agendum, si quis confiteatur peccatum occultæ conspirationis in grave damnum & injuriam alicujus personæ, aut Reipublicæ, etiam Hæreticæ?

Respondeo, negandam illi esse absolutionem, nisi præster promissionem firmissimam ab illa conspiratione penitus abstinendi, eamque pro viribus impediendi. Undè patet Confessionem Sacramentalem non tantum Reipub. non esse noxiam, ut aliqui calumniantur, sed etiam maximè utilem ac salutarem.

Plurima notatu dignissima de rigida obligatione Sigilli Sacramentalis nuper deduxit vir doctissimus *D. Nicolaus du Bois* in gemino Tractatu de ea materia conscripto.

Postremò, singulariter notandum est Decretum quo Inquisitio Romana Universalis anno 1682. omninò prohibuit, ne quis publicè aut privatim doceat, aut defendat, licere uti scientiâ ex confessione acquisitâ cum gravamine Pœnitentis, quamvis secluderetur quæcumque ejus revelatio, & quamvis multò majus gravamen ejusdem Pœnitentis ex non usu sequeretur: mandans etiam universis Sacramenti Pœnitentiæ Ministris, ut à tali doctrina in præxam deducenda protus abstineant.

CAPUT V.

De Satisfactione.

Satisfactio Sacramentalis, est aliqua compensatio injuriæ Deo illatæ, à Confessario injuncta. Ut autem hujus Satisfactionis essentia & necessitas intelligatur.

I. Dico primò, Satisfactio hæc est pars Pœnitentiæ, quæ ad eam requiritur, non necessitate Sacramenti, sed tantum præcepti. Probat, quia Trident. *Sess. 14. cap. 6.* docet, Contritionem, Confessionem & Satisfactionem esse quasi materiam hujus Sacramenti. Et quamvis Satisfactio sit pars tantum integralis, non potest ad Sacramenti complementum sine peccato omitti.

Dices, Antequam ponatur Satisfactio sive impleatur Pœnitentia, totum Pœnitentiæ Sacramentum existit; Ergo Satisfactio non est pars Sacramenti Pœnitentiæ.

Respondeo negando consequentiam, quia inde tantum sequitur non esse partem essentialem sicut est anima aut corpus respectu hominis, cum quo consistit esse partem Sacramenti integralem, sicut est pes, aut brachium, sine quibus tota hominis essentia subsistere potest.

II. Dico secundò; Ad Satisfactionem necessaria est in satisfaciendo, post remissionem culpæ, opus aliquo modo pœnale, & actus liber, ac supernaturalis: quamvis *Pasquez* pœnalitatem non requirat.

Probat, quia prima pars, quia Trident. *Sess. 14. cap. 8.* docet nos satisfaciendo pati pro peccatis, & ipsas Satisfactiones vocat pœnas satisfactorias. Probat, quia secunda pars, quia satisfactio debet moraliter procedere à satisfaciendo, quod solum fit per actum voluntatis liberum, aliàs non distingueretur à satisfactione, quam merè aliandè inflictam sustinemus.

III. Peccat Confessarius mortaliter, si absque causa pro peccato mortali Pœnitentiam nullam injungat,

Suarez, Regim. Tom. 1. l. 7. num. 12. Venialiter tantum peccat, si ob peccata venialia levis Pœnitentia effertur, jungenda, *Lugo, Diana Part. 5. Tract. 6. Refol. 44.*

IV. Sacerdos, quatenus commodè fieri potest, debet pro qualitate peccatorum convenientes satisfactiones imponere: tepidis orationem, injustis elemosynam, intemperantibus jejunium, aliamve corporis afflictionem.

V. Pœnitens non potest non admittere Pœnitentiam si justa sit. Sacerdotes enim vi clavium non solum absolvere, verum etiam ligare possunt. Quia cum Sacerdos habeat potestatem obligandi Pœnitentem, ut opus pœnitentiæ impleat, Pœnitens ille obedire tenetur. Contrarium sentit *Cajet. Navar. & alii*, sicut v. g. in Purgatorio satisfacere.

VI. Obligatio implendi Pœnitentiam ex genere suo gravis est: à gravi peccato excusat materia levis, ut si quis exiguam Pœnitentiam, aut pœnitentiæ partem sine contemptu non impleat. Addit *Suarez*, cum ex Pœnitentiam gravem ob sola venialia peccata impetitam omittit, non peccat nisi leviter, durum enim esset obligationem satisfaciendi pro culpa levi pro se gravem fieri, & pœnæ æternæ reatum inducere.

VII. Quamvis in Tridentino moneatur Confessarii, ut Pœnitentiam peccatis proportionatam injungant: casus tamen aliqui sunt, in quibus levior, quam peccata merentur, imponere possint. 1. Infirma Pœnitentis dispositio, vel corporis, vel animi; ob eam timetur cum impletur non esse majorem Pœnitentiam. 2. Magnitudo contritionis. 3. Tempus Jobæ, vel alterius Indulgentiæ Plenariæ. Cum enim per illam Pœnitens satisfaciatur pœnæ debitæ, non restat alia obligatio, quam ut acceptet Pœnitentiam levior, quæ se habeat per modum medicinæ contra reliquias peccatorum.

VIII. Plus valet modica Pœnitentia à Sacerdote imposta, quam magna spontè suscepta. Quia illa, non hæc, vim habet Sacramentalem.

IX. Satisfactio præcepto Confessarii Pœnitens, est opus Pœnitentiæ impleat in statu peccati mortalitatis: fructum tamen Satisfactionis non consequitur, quamdiu priorem statum non dimittit: Deus enim ejus Pœnitentiam ad Satisfactionem non acceptat. Obice tamen remoto acceptari docet *Navar. Insuper, Tol. Dian. P. 3. Tr. 3. Ref. 87.*

X. Si Pœnitens oblitus sit, qualis Pœnitentia sibi imposta fuerit, non obligatur ullam pro ea implere, quia præceptum incognitum non obligat: contrarium tamen erit, si mortalis negligentia interveniat. Quòd si fiat impotens implendi Pœnitentiam injunctam v. g. jejunium ob supervenientem infirmitatem non tenetur ejus loco aliam persolvere: sic enim dicit alius præcepti v. g. Missæ, aut jejunii: Ita *Lugo, Vasquez, &c.*

XI. Non potest Pœnitens suam Pœnitentiam commutare in aliud opus etiam evidenter melius, ut docet *Sanch. Con. Lugo*, qui contrariam opinionem, quam *Diana* dicit probabilem, judicat esse temerariam. Quia Pœnitentia procedit à voluntate Superioris, alter quam votum.

XII. Pœnitentia imperata, & acceptata, ob causam mutari potest ab eodem Confessario, vel ab altero auditâ eadem Confessione, modò peccata non fuerint reservata: Ratio est, quia omnes Sacerdotes, nisi Vicarii Christi, in ordine ad eas personas, & peccata,